

„Ale vždyť jsou to jediné elektrické lyže na Vele!“ připomněla jí Klárka.

Erika se zasmála. „To je pravda.“

Klárka před sebou náhle uslyšela skřek a na místě zkoprněla. Stejný křik předtím slyšely i z lesa, táhlé, dunivé volání, jež sílilo a zase utichalo. Cikcak s Chocholkou na výzvu odpověděli a vesele odcupitali. Klárka je následovala.

Brzy před sebou uviděla světlo, přívětivou záři procházející ledovými

stěnami. Tunel záhy vyústil v rozlehlý otevřený prostor. Měl kruhový půdorys a podlaha se svažovala doprostřed. Strop se nad nimi zvedal do špičky. Stěny tvořil led, který se blyštil jako sklo.

Připadám si tady jako ve zmrzlé slze,
napadlo Klárku.

Na zemi rostl koberec z lišejníku a mechu. Uprostřed se tyčil strom, stejný jako ty venku. Jeho větve zakrývaly stěny jeskyně a proplétaly se jako pavučina.

